

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 642/2026
10.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела које је у закону предвиђено као кривично дело убиство из члана 113. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Пешића, поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Нишу 12Кж2.бр.229/26 од 25.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Пешића, поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Нишу 12Кж2.бр.229/26 од 25.03.2026. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу Кв.бр.654/2025 од 26.02.2026. године у ставу I изреке обустављена је мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи према окривљеном АА, а која му је изречена правноснажним решењем Вишег суда у Нишу К.бр.100/17 од 20.09.2018. године. У ставу II изреке решења одређено је да се окривљени АА по правноснажности решења има одмах отпустити из Специјалне затворске болнице у Београду. У ставу III изреке решења према окривљеном АА је изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дужи од 3 године, а уколико се установи да се окривљени није подвргнуо лечењу или га је самовољно напустио или да је и поред лечења остао тако опасан за своју околину да је потребно његово чување и лечење у здравственој установи, суд ће му, у складу са чланом 532. став 1. ЗКП, изрећи меру безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи.

Решењем Апелационог суда у Нишу 12Кж2.бр.229/26 од 25.03.2026. године преиначено је решење Вишег суда у Нишу Кв.бр.654/2025 од 26.02.2026. године тако што је одбијен предлог Специјалне затворске болнице у Београду да се према окривљеном АА обустави мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи која му је изречена правноснажним решењем Вишег суда у

Нишу К.бр.100/17 од 20.09.2018. године, односно да се уместо те мере према окривљеном изрекне мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Владимир Пешић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажног другостепеног решења Апелационог суда у Нишу 12Кж2.бр.229/26 од 25.03.2026. године, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 3) и чланова 446. и 447. ЗКП, те због повреда одредаба чланова 32. и 36. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд применом одредбе члана 492. ЗКП усвоји поднети захтев, те да укине решење Апелационог суда у Нишу 12Кж2.бр.229/26 од 25.03.2026. године и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем или да према окривљеном обустави меру безбедности психијатријско лечење и чување у здравственој установи и изрекне му меру безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА као разлоге подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему се то конкретно састоји незаконитост налаза здравствене установе из 2018. године, а који налаз бранилац означава као незаконит доказ на којем је другостепени суд засновао побијану другостепену одлуку, иако овај налаз другостепени суд ни не помиње у образложењу другостепеног решења, односно не наводи супротно којој законској одредби је овај доказ прибављен и изведен, нити бранилац јасно и прецизно наводи

како је то суд побијаном другостепеном одлуком повредио одлуку о кривичној санкцији на штету окривљеног, већ бранилац својим наводима у поднетом захтеву, по налажењу Врховног суда, фактички само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и закључке другостепеног суда дате у побијаном другостепеном решењу, истичући да је другостепени суд побијану другостепену одлуку донео супротно свим изведеним доказима, те да је у конкретном случају требало да прихвати налаз и мишљење лекарске комисије вештака неуропсихијатара и изјашњење представника комисије да је у лечењу окривљеног постигнут максимум, као и исказе сведока, те да окривљеном изречену меру безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи замени мером безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи, а како је то правилно учинио првостепени суд, а не да другостепену одлуку донесе слободном оценом доказа изведених пред првостепеним судом и преиначи првостепену одлуку на штету окривљеног, без непосредног извођења било ког новог доказа пред другостепеним судом. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране другостепеног суда у побијаној другостепеној одлуци, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлоге побијања другостепеног решења, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. и члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба чланова 446. и 447. ЗКП, истицањем да је другостепени суд ради доношења одлуке о жалби требало да одржи претрес.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног другостепено решење побија и због повреда одредаба чланова 446. и 447. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба чланова 32. и 36. Устава Републике Србије, истицањем да је другостепени суд својом одлуком повредио право окривљеног на правично суђење и на једнаку правну заштиту.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у

поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић